

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Vrchní soud v Praze v senátě složeném z předsedy JUDr. Luboše Vrby a soudců Mgr. Bc. Viktora Macha a JUDr. Alexandera Károlyiho ve veřejném zasedání konaném dne 17. září 2020 projednal **odvolání státního zástupce** Vrchního státního zastupitelství v Praze, proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 8. července 2020 č.j. 2 T 1/2020-205,

a následně rozhodl takto:

Podle § 258 odst. 1 písm. e), odst. 2 tr. řádu se napadený rozsudek **zrušuje** toliko ve výroku o trestu a způsobu jeho výkonu, a podle § 259 odst. 3 tr. řádu se **znovu rozhoduje** tak, že se

obžalovaný

J. K., narozený **...**,

podle § 312e) odst. 4 tr. zákoníku za použití § 58 odst. 1 tr. zákoníku odsuzuje k trestu odnětí svobody **v trvání 3 roků.**

Podle § 84 tr. zákoníku a § 85 odst. 1 tr. zákoníku se obžalovanému výkon trestu **podmíněně odkládá na zkušební dobu pěti (5) roků** za současného vyslovení dohledu nad obžalovaným.

Jinak zůstává napadený rozsudek nezměněn.

Odůvodnění:

1. Napadeným rozsudkem soudu prvního stupně byl obžalovaný **J. K.** uznán vinným zvlášť závažným zločinem podpory a propagace terorismu podle § 312e odst. 1 alinea 2, odst. 4 písm. a) tr. zákoníku, za což mu byl dle § 312e odst. 4 tr. zákoníku za užití § 58 odst. 1 tr. zákoníku uložen trest odnětí svobody v trvání 3 (tří) let, přičemž výkon tohoto trestu byl podmíněně odložen dle § 81 odst. 1 tr. zákoníku a současně stanovena zkušební doba dle § 82 odst. 1 tr. zákoníku.

2. Podle skutkových zjištění soudu prvního stupně spáchal obžalovaný uvedený trestný čin podpory a propagace terorismu tím, že:

dne 15. 3. 2019 v 17:22 hod. na přesně nezjištěném místě, z přesně nezjištěného zařízení s přístupem do sítě internet, záměrně vyjádřil pochvalu útočníkovi B. [REDAKCE] H. [REDAKCE] T. [REDAKCE], nar. [REDAKCE], který dne 15. 3. 2019 v úmyslu usmrtit co nejvíce neevropských imigrantů střelbou ve dvou měšitách [REDAKCE] a [REDAKCE] ve městě [REDAKCE] na Novém Zélandu, usmrtil nejméně 51 a zranil 40 modlících se osob muslimské víry, a je za toto jednání Novozélandskými orgány obviněn z 51 vražd a 40 pokusů o vraždu a dále ze spáchání teroristického činu podle § 6A odst. 1 Novozélandského zákona o potírání terorismu z roku 2002, prostřednictvím svého uživatelského profilu s názvem „[REDAKCE]“ zřízeného v rámci sociální sítě Facebook, veřejně přístupného včetně informací na timeline na webové adrese [REDAKCE], Facebook ID: [REDAKCE], sdílel článek „Islámské země viní z útoku na Zélandu rostoucí islamofobii a rasismus“, uveřejněný na webovém serveru Novinky.cz s pochvalným komentářem: „Za mě určitě pěkně provedená práce“.

3. Odvolání státního zástupce Vrchního státního zastupitelství v Praze směřuje do výroku o trestu v neprospěch obžalovaného J. [REDAKCE] K. [REDAKCE], neboť má za to, že pro mimořádné snížení trestu odnětí svobody nebyly splněny zákonné důvody. Ohledně výroku o vině se státní zástupce plně shoduje se závěry soudu prvního stupně a považuje je za zcela správné. V odůvodnění uvedl, že soud prvního stupně ve svém rozhodnutí při úvaze o druhu a výměře trestu vzal v úvahu, že obžalovaný se částečně doznal, že projevil lítost ke svému protiprávnímu jednání, a že doposud nebyl soudně trestán ani projednáván pro přestupkové jednání, přičemž tyto skutečnosti soud považoval za polehčující okolnosti. Přítěžující okolnosti soud neshledal. Při svém rozhodování vzal soud rovněž v úvahu, že obžalovaný je řádně zaměstnán, a že jeho pracovní hodnocení vyznívá kladně. Soud dále uvedl, že nezjistil, že předmětný komentář by obžalovaný činil z nějaké rasistické či jiné extrémistické pohnutky, přičemž uzavřel, že lze říci, že jeho projev lze považovat „za stupidní“, nikoliv však za beztrestný, neboť jím vyjádřil pozitivní hodnocení k teroristickému útoku v [REDAKCE] a k jeho pachateli (viz odstavec 20 napadeného rozsudku). V této části odůvodnění napadeného rozsudku se soud I. stupně stručně velmi detailně zabývá samotnou skutkovou podstatou trestného činu podpory a propagace terorismu podle § 312e tr. zákoníku, typovou závažností jednotlivých skutkových podstat tohoto trestného činu mezi s sebou navzájem a dále ve vztahu ke zločinu teroristického útoku podle § 311 odst. 1 a 2 tr. zákoníku, přičemž dochází k závěru, že je patrná evidentní disproportionálnost, kdy typově závažnější jednání, než pro které byl odsouzen obžalovaný, je ohroženo mírnější trestní sazbou (zločin podpory a propagace terorismu pod § 312e odst. 2 nebo 3 tr. zákoníku, zločin teroristického útoku podle § 311 odst. I tr. zákoníku). Rovněž tak soud uvádí, že zločin teroristického útoku podle § 311 odst. 2 tr. zákoníku je trestán stejnou trestní sazbou, tedy 5 až 15 let, kterou je rovněž ohrožen obžalovaný, ačkoliv zločin teroristického útoku dle § 311 odst. 2 tr. zákoníku je jistě nesrovnatelně typově závažnější, než tzv. internetové podněcování či schvalování terorismu, kterého se dopustil obžalovaný. S ohledem na uvedené je dle soudu I. stupně zřejmé, že zákonodárce se při zavedení skutkové podstaty zločinu podpory a propagace terorismu podle § 312e odst. 4 tr. zákoníku nezabýval proporcionálností dané trestní sazby ve vztahu k jiným skutkovým podstatám a jejich typové závažnosti. Tyto skutečnosti soud uvedl, aby naznačil, že trestní sazba zločinu, za který obžalovaného odsuzuje, je velmi přísná, neboť má současně za to, že nejsou splněny podmínky pro ukládání nepodmíněného trestu odnětí svobody, a současně nelze využít jakýkoliv materiální korektiv, který by umožnil ukládat trest v mírnější trestní sazbě

(dle § 88 odst. 1 dříve účinného trestního zákona). Jediným řešením této skutečnosti, byť soud si je vědom, že nikoliv zcela vhodným, je postup dle § 58 odst. 1 tr. zákoníku. Z tohoto důvodu uložil trest pod dolní hranici trestní sazby a uložil maximálně možný podmíněný trest odnětí svobody, neboť užití trestní sazby odnětí svobody stanovené v trestním zákoníku by pro obžalovaného bylo nepřiměřeně přísné a jeho nápravy lze dosáhnout i trestem kratšího trvání, neboť soud má za to, že tento trest vystihuje konkrétní typovou škodlivost jednání obžalovaného, když se jednalo o jednorázový, byť velmi nevhodný, komentář, který nebyl veden žádnou zavrženíhodnou pohnutkou obžalovaného, který není členem žádné extrémistické skupiny. Ačkoliv státní zástupce souhlasí se soudem užitou argumentací v odstavci 20 napadeného rozsudku, že trestní sazba zločinu podpory a propagace terorismu podle § 312e odst. 4 tr. zákoníku, tedy 5 až 15 let, neodpovídá typové závažnosti jiných trestných činů, které se vyznačují stejnou trestní sazbou, přesto má za to, že pro postup dle § 58 odst. 1 tr. zákoníku nebyly splněny tr. zákoníkem předvídané podmínky. Konkrétně upozornil na to, že pokud jde o okolnosti případu či poměry pachatele, tyto musí být neobvyklé a výjimečné do té míry, že ani trest odnětí svobody vyměřený na samé dolní hranici zákonné trestní sazby, není způsobilý vyjádřit jejich význam (odkazuje na rozhodnutí č. 6/2014 Sb. rozh. tr.). Pokud jde o posouzení poměrů obžalovaného, nelze se spokojit s poukazem na to, že obžalovaný doposud vedl řádný život, že doposud nebyl soudně trestán, svého činu litoval, má stále zaměstnání, rodinu a je členem dobrovolných hasičů. Na tento způsob života je třeba pohlížet spíše jako na běžný standard, nikoliv jako na okolnost neobvyklou či nějak výjimečnou. Osobní, rodinné, majetkové či jiné poměry obžalovaného by pak měly být natolik nestandardní, aby trest uložený soudem v rámci zákonné trestní sazby byl s těmito poměry v hrubém nepoměru z hlediska obecných principů spravedlivého trestání. Mimořádné snížení trestu odnětí svobody nelze odůvodnit jen těmito skutečnostmi (odkazuje na rozhodnutí č. 11/1967 Sb. rozh. tr., 3 Tdo 1287/2016, 3 Tdo 1550/2017 nebo 4 Tdo 730/2017). Poměry obžalovaného z hlediska § 58 odst. 1 tr. zákoníku by měly být takového rázu, aby trest odnětí svobody uložený v rámci normální zákonné trestní sazby, byť i na její samé dolní hranici důvodně pocíťoval jako podstatně citelnější, než u jiných pachatelů a byl by tak příliš přísný. Pokud jde o okolnosti případu, lze uvést, že způsob provedení činu obžalovaným a okolnosti, za nichž byl tento čin spáchán, korespondují s typovou škodlivostí tohoto zločinu a žádnými výjimečnými okolnostmi nejsou provázány. Jedná se sice stále o relativně nový trestný čin a napadený rozsudek je jedním z prvních, který pachatele za toto jednání odsuzuje, přesto však lze uvést, že naplnění pojmových znaků tohoto zločinu v dané skutkové podstatě způsobem, kterým jej naplnil obžalovaný, bude pro tento zločin typické a zcela standardní a nikterak nevybočující, což dokládají i další trestní stíhání, která jsou vůči ostatním pachatelům vedena. Jedinou významnou okolností tak může být, že obžalovaný se stíhaného jednání dopustil jednorázově a uveřejnil toliko jeden závadový komentář, což i akcentoval soud. Nicméně ani tato okolnost nebude nikterak výjimečná a je spíše pravidlem pro tento verbální trestný čin. Dle závěru státního zástupce se tak nejedná o žádnou významnou okolnost odůvodňující postup dle § 58 odst. 1 tr. zákoníku. *A contrario* by totiž mohla nastat situace, kdy by se stalo zcela pravidlem, že za obdobné jednání, které bude naplňovat pojmové znaky tohoto zločinu v dané skutkové podstatě, bude ukládán trest odnětí svobody pod dolní hranici trestní sazby, což dojista nebylo záměrem zákonodárce, který nastavil trestní sazbu velmi široce pro tento trestný čin, aby mohly být reflektovány okolnosti snižující či zvyšující nebezpečnost tohoto jednání pro společnost a poměry pachatele. V neposlední řadě nelze v hledisku zásady individuální prevence opomíjet nutnost prevence generální k ostatním možným pachatelům, kteří

by za typově shodných okolností mohli fakticky pravidelně očekávat postup dle § 58 odst. 1 tr. zákoníku.

4. S ohledem na tyto skutečnosti má státní zástupce za to, že v této trestní věci nebyly splněny zákonné podmínky v podobě existence výjimečných okolností případu či poměrů obžalovaného, které by jeho protiprávní jednání odlišovaly od typově stejných útoků spáchaných jinými pachateli a tvořily by podklad pro závěr o splnění podmínek pro postup podle § 58 odst. 1 tr. zákoníku, a proto navrhl Vrchnímu soudu v Praze, jako soudu odvolacímu, aby podle § 258 odst. 1 písm. d), odst. 2 tr. řádu zrušil výše napadený rozsudek ve výroku o trestu, a podle § 259 odst. 3 tr. řádu znovu rozhodl tak, obžalovanému se podle § 312e odst. 4 tr. zákoníku ukládá trest odnětí svobody ve výměře 5 roků, pro jehož výkon by byl podle § 56 odst. 2 písm. a) tr. zákoníku zařazen do věznice s ostrahou.
5. Vrchní soud v Praze jako soud odvolací přezkoumal podle § 254 odst. 1 tr. ř. zákonnost a odůvodněnost všech výroků napadeného rozsudku, proti nimž bylo podáno odvolání, jakož i správnost postupu řízení, které mu předcházelo, a to z hlediska vytýkaných vad. Následně odvolací soud dospěl k závěru, že lze shledat odvolání státního zástupce částečně důvodným.
6. Pokud se týká řízení, které napadenému rozsudku předcházelo, toto žádnými vadami netrpí. V řízení před soudem I. stupně byly procesně odpovídajícím způsobem provedeny všechny dosud zajištěné důkazy, přičemž soud I. stupně rovněž provedl dokazování v rozsahu potřebném pro zjištění skutkového stavu věci, o němž není důvodných pochyb. Tyto důkazy pak hodnotil jednotlivě i ve vzájemných souvislostech. Soud I. stupně tedy v daném případě postupoval zcela v souladu s ust. § 2 odst. 5, 6 tr. řádu. Obžalovanému byl rovněž dán dostatečný prostor k uplatnění jejich práv na obhajobu. Napadený rozsudek pak odvolací soud považuje i z formálního hlediska za správný, odpovídající všem kritériím uvedeným v ust. §§ 120, 125 tr. řádu. V odůvodnění napadeného rozsudku pak soud I. stupně v dostatečné míře velmi pečlivě, přesvědčivě a v potřebném rozsahu vyložil, jaké skutečnosti vzal za prokázané, a z jakých důkazů vycházel při své úvaze o vině obžalovaného, kterého uznal vinným ve shodě s podanou obžalobou. Vzhledem k tomu, že se odvolací soud s obsahem odůvodnění napadeného rozsudku, které se týká skutkových zjištění i použité právní kvalifikace zcela ztotožňuje, dovoluje si na něj v podrobnostech odkázat, neboť by pouze opakoval to, co bylo již přiléhavě soudem I. stupně v odůvodnění napadeného rozsudku řečeno. Závěry soudu I. stupně jsou v tomto směru správné, logické a přesvědčivé. Navíc je třeba uvést, že hodnocení důkazů je výsadou nalézacího soudu a pokud jím učiněné právní i skutkové závěry jsou v souladu s obsahem provedených důkazů, není důvodu na rozhodnutí soudu I. stupně cokoli měnit. Lze současně konstatovat, že obžalovanému v tomto řízení nebylo nijak upřeno právo na tzv. spravedlivý proces a jeho ústavní práva zaručená mu právním pořádkem České republiky tak byla v potřebném rozsahu šetřena (srov. Listinu základních práv a svobod; §§ 38, 40 zák. č. 2/1993 Sb. či čl. 6 Úmluvy o ochraně lidských práv a svobod publikované pod č. 209/1992 Sb.). I z pohledu přezkumu napadeného rozsudku, kdy odvolání státního zástupce směřuje toliko do výroku trestu, jeví se rozsah odůvodnění soudu I. stupně ve vztahu k užití moderačního ustanovení § 58 odst. 1 tr. zákona jako dostatečný. S aplikací tohoto moderačního ustanovení se rovněž po přezkumu napadeného rozhodnutí odvolací soud zcela ztotožňuje.
7. Pokud se týká odvolacích námitek státního zástupce ve vztahu k obecné aplikaci ust. § 58 tr. zákoníku, tyto odvolací soud nijak nezpochybňuje, neboť jsou konformní se stávající soudní

praxí obecných soudů, která zohledňuje i platnou judikaturu, na kterou rovněž odvolatel ve svém písemném podání odkazuje. Jsou však již v judikatorní činnosti Nejvyššího soudu patrné náznaky možného, poněkud extenzivnějšího výkladu splnění zákonných podmínek ust. § 58 odst. 1 tr. zákoníku, které by nalézacím soudům poněkud „rozevřely nůžky“ k naplnění institutu soudcovské individualizace trestu za situace, kdy výměra trestu v základní či kvalifikované skutkové podstatě konkrétního tr. činu je s ohledem na okolnosti případu a poměry pachatele nepřiměřeně přísná (srov. např. 5 Tdo 1356/2018). Po účinnosti nového trestního zákona č. 40/2009 Sb. účinného od 1. 1. 2010, kdy je tato nová kodifikace založena na formálním pojetí (definici) trestného činu a došlo tak oproti § 3 tr. zákona č. 140/1961 Sb. účinného do 31. 12. 2009 k vypuštění tzv. materiálního znaku („pro společnost nebezpečný čin“) a doplnění „protiprávnosti“ přímo do definice trestného činu. Jestliže tedy do 31. 12. 2009 mohl soud s ohledem na okolnosti případu a poměry pachatele dosáhnout v rámci individualizace ukládaného trestu jeho snížení trestu dvěma způsoby, a to buď postupem podle § 40 tr. zákona (nyní § 58 tr. zákoníku) nebo aplikací ust. § 88 tr. zákona (tzv. materiální imperativ; *ke okolnostem podmiňujícím použití vyšší trestní sazby s přihlédlo jen tehdy, jestliže pro svou závažnost zvyšovala stupeň společenské nebezpečnosti pro společnost*), je od 1. 1. 2010 postup dle § 58 odst. 1 tr. zákoníku jediným zákonným, tedy legitimním prostředkem k tomu, aby nalézací soud mohl v odůvodněných případech uložit trest pod spodní hranici zákonné trestní sazby, má-li za to, že trest ukládaný v jeho zákonné výměře je nepřiměřeně přísný. Za stavu *de lege lata* má tedy nalézací soud jen velmi málo možností k tomu, aby mohl uložit trestní sankci mimo její výměru (zejména pak u kvalifikovaných skutkových podstat tr. činů). Určité rozvolnění pro aplikační praxi ve vztahu k ust. § 58 tr. zákoníku by mohla přinést jeho novela účinná od 1. 10. 2020 (viz navrhované nové znění ust. § 58 odst. 2, 3 tr. zákoníku).

8. Jak shora uvedeno, jednání obžalovaného bylo soudem I. stupně správně posouzeno jako zvlášť závažný zločin podpory a propagace terorismu podle § 312e odst. 1 alinea 2, odst. 4 písm. a) tr. zákoníku, kdy pachatel takového činu je ohrožen trestní sankcí od 5 do 12 let. Skutková podstata tohoto tr. činu byla včleněna do trestního zákoníku v rámci novely zák. č. 455/2016 Sb. (účinnost od 1. 2. 2017) s ohledem na povinnost členských států implementovat do svého národního zákonodárství právní předpisy Evropské unie, zejména pak rámcové rozhodnutí Rady 2002/475/SVV o boji proti terorismu a rámcové rozhodnutí Rady 2008/919/SVV, kterým se mění rámcové rozhodnutí 2002/475/SVV o boji proti terorismu. Podle článku 2.2. citovaného rámcového rozhodnutí Rady každý členský stát přijme opatření nezbytná k zajištění trestnosti těchto úmyslných jednání: a) vedení teroristické skupiny; b) účast na činnosti teroristické skupiny včetně dodávání informací nebo materiálních zdrojů, financování činnosti jakýmkoli způsobem s vědomím, že uvedená účast napomáhá trestné činnosti teroristické skupiny. Rámcové rozhodnutí Rady 2008/919/SVV pak zařadilo mezi úmyslné trestné jednání mimo jiné i veřejné podněcování ke spáchání teroristického trestného činu. Podle čl. 5 rozhodnutí Rady každý členský stát přijme nezbytná opatření nezbytná, aby za trestné činy uvedené v článku 2 bylo možné uložit trest odnětí svobody s horní hranicí sazby nejméně patnáct let za trestný čin uvedený v čl. 2 odst. 2 písm. a), a nejméně osm let za trestné činy uvedené v čl. 2 odst. 2 písm. b). Pokud se trestný čin uvedený v čl. 2 odst. 2 písm. a) týká pouze skutku uvedeného v čl. 1 odst. 1 písm. i), je horní hranice sazby nejméně osm let. Ustanovení § 312e) odst. 4 tr. zákoníku tedy jednání pachatele spočívající „ve veřejném schvalování teroristického tr. činu či veřejného vychvalování jeho pachatele a to tiskem, filmem, rozhlasem, televizí, veřejně přístupnou

počítačovou sítí nebo jiným způsobem“ z hlediska společenské škodlivosti staví na roveň jednání pachatele, který se přímo či nepřímo podílí na spáchání teroristického činu, a to jako člen teroristické skupiny, čin spáchá za stavu ohrožení státu nebo za válečného stavu nebo čin spáchá na dítěti (§ 312e odst. 2, 4 tr. zákoníku). Na všechna tato taxativně uvedená jednání je stanovena trestní sankce odnětí svobody v trvání od 5 do 15 roků, tedy horní hranice trestu odnětí svobody byla oproti rozhodnutí Rady národním zákonodárcem podstatně nevýšena. Toto ustanovení je tedy ustanovením *lege specialis* ve vztahu k obecnému ustanovení – schvalování trestného činu podle § 365 tr. zákoníku, kdy lze pachateli tohoto tr.činu uložit trest odnětí svobody až na jeden rok.

9. Na určitou problematičnost této právní úpravy *de lege lata* v souvislosti k probíhajícím trestním stíháním vůči několika osobám na území ČR pro shora uvedený tr. čin, a to právě ve vztahu k teroristickému útoku na Novém Zélandu, poukazují nejen zástupci akademické půdy, ale i zástupci Nejvyššího státního zastupitelství. V prvním případě lze pak odkázat na text článku „Schvalování atentátu a podobné výtržnosti“ (autor: JUDr. PhDr. Jan Wintř, Ph.D. - Právnická fakulta UK Praha; zdroj: ASPI – LIT 279675CZ) či článek Mgr. Katariny Kandové Ph.D., asistentky státního zástupce NSZ ČR s názvem „Nad vybranými aspekty internetové podpory a propagace terorismu“ (zdroj: ASPI – LIT 279669CZ). Stručně shrnuto, dle názoru zmiňované autorky, je třeba se *de lege ferenda* zabývat nejen otázkou odpovídající výše a rozpětí trestní sankce za jednání uvedené v základní i kvalifikované skutkové podstatě ust. § 312e odst. 1, alinea 2, odst. 4 písm. a) tr. zákoníku, ale též případným vyčleněním uvedeného jednání do samostatné skutkové podstaty v rámci ust. § 312e tr. zákoníku, popř. do samostatného (nového) ustanovení Hlavy IX trestního zákoníku. S navrhovanými změnami lze vyslovit souhlas a již proto, aby bylo lze lépe diferencovat mezi postihem přímého pachatele, resp. účastníka na teroristickém činu a jednáním pachatele, který tento teroristický čin schvaluje ve virtuálním světě internetu. Názorově pak velmi obdobně argumentuje i soud I. stupně v bodě ad 20) odůvodnění napadeného rozsudku.
10. Pokud se nyní vrátí odvolací soud k projednávané tr. věci obžalovaného K [REDACTED], pak z jeho příspěvku, učiněného v rámci diskuze na sociální síti Facebook je zřejmé, že vychvaloval způsob provedení teroristického útoku na mešity ve městě [REDACTED] na Novém Zélandu, provedené útočníkem B [REDACTED] H [REDACTED] T [REDACTED] dne 15. 3. 2019. Soud I. stupně se v bodě 20) odůvodnění napadeného rozsudku v potřebném rozsahu zabývá nejen okolnostmi případu ale i povahou proneseného výroku, jakož i osobní charakteristikou obžalovaného. V obecné rovině lze s touto argumentací souhlasit. Nelze však ponechat bez povšimnutí některé zjištěné skutečnosti, nasvědčující tomu, že obžalovaný projevuje určité sympatie kultranacionálnímu krajně pravicovému hnutí, což je zřejmé nejen ze zajištěného obsahu dokumentace na jeho facebookovém profilu „[REDACTED]“, ale i z tetování na jeho těle, jakož i jeho účasti na akcích Dělnické strany v letech 2014 - 2017. Bylo rovněž zjištěno, že obžalovaný poté, kdy mu byl dne 15. 3. 2019 v 16:01 hod. přeposlán jiným uživatelem Facebooku odkaz na video pořízené útočníkem na Novém Zélandu, tento odkaz sdílel s dalšími pěti uživateli této sociální sítě, které doprovázel vlastními komentáři, z nichž je zcela zřejmá podpora pachateli uvedeného teroristického útoku, jeho schvalování, jakož i jistá „fascinace“ rozsahem a způsobem provedení uvedeného teroristického činu.
11. Ve světle těchto skutečností má odvolací soud ve shodě se soudem I. stupně za to, že trest navrhovaný státním zástupcem v trvání 5 roků odnětí svobody je trestem zjevně nepřiměřeně přísným, navíc s ohledem na potřebu soudcovské individualizace ukládaného trestu i ve světle

právní úpravy ust. § 58 tr. zákoníku de lege ferenda od 1. 10. 2020, je třeba zdůraznit, že k pachatelům tohoto tr. činu (viz např. probíhající tr. řízení u zdejšího soudu pod sp. zn. 10 To 63/2020 či 2 To 57/2020) je třeba přistupovat individuálně. Vzhledem ke shora řečenému proto dospěl odvolací soud k závěru, že u tohoto obžalovaného je třeba provést korekci uloženého trestu soudem I. stupně, a to v jeho neprospěch, kdy však uložený trest odnětí svobody, jehož výkon bude ještě podmíněně odložen, lze shledat trestem dostačujícím a výchovným. Uložení navrhovaného trestu odnětí svobody státním zástupcem pak odvolací soud považuje za zjevně nepřiměřený, drakonický a zcela kontraproduktivní z pohledu výchovné složky ukládaného trestu. S ohledem na shora uvedený profil obžalovaného má však odvolací soud za to, že zde přeci jen existuje určité riziko recidivy jednání obžalovaného, které je třeba eliminovat intenzivnější formou sledování průběhu jeho chování během zkušební doby. Tímto instrumentem je pak dohled nad obžalovaným prostřednictvím probačního úředníka Probační a mediační služby České republiky. Takto uložený trest se tedy nijak nevymyká zákonným předpokladům, které na něj kladou ust. §§ 37 - 39 tr. zákoníku.

12. S ohledem na shora uvedené skutečnosti odvolací soud z podnětu podaného odvolání státním zástupcem napadený rozsudek zrušil toliko ve výroku o trestu a znovu rozhodl tak, jak ve výrokové části uvedeno. Výrok o vině soudu I. stupně zůstal beze změn.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí není řádný opravný prostředek přípustný. Za splnění podmínek § 265a a § 265b trestního řádu však může proti němu obžalovaný podat dovolání, a to ve lhůtě dvou měsíců od jeho doručení prostřednictvím soudu, který ve věci rozhodoval v prvním stupni. O dovolání rozhoduje Nejvyšší soud České republiky. Právo podat dovolání přísluší nejvyššímu státnímu zástupci pro nesprávnost kteréhokoli výroku rozhodnutí soudu, a to ve prospěch i v neprospěch obviněného, a dále obviněnému pro nesprávnost výroku rozhodnutí soudu, který se ho bezprostředně dotýká. Obviněný tak může učinit pouze prostřednictvím obhájce. Podání obviněného, které nebylo učiněno prostřednictvím obhájce, se nepovažuje za dovolání, byť bylo takto označeno. V dovolání musí být vedle obecných náležitostí podání (§ 59 odst. 3 trestního řádu) uvedeno, proti kterému rozhodnutí směřuje, který výrok, v jakém rozsahu i z jakých důvodů dovolatel napadá a čeho se domáhá, včetně konkrétního návrhu na rozhodnutí dovolacího soudu s odkazem na zákonné ustanovení § 265b odst. 1 písm. a) – l) trestního řádu nebo § 265b odst. 2 trestního řádu, o které se dovolání opírá. Nejvyšší státní zástupce je povinen v dovolání uvést, zda je podává ve prospěch nebo v neprospěch obviněného. Rozsah, v němž je rozhodnutí dovoláním napadáno, a důvody dovolání lze měnit jen po dobu trvání lhůty k podání dovolání.

Praha 17. září 2020

JUDr. Luboš Vrba v. r.

Předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje Veronika Holcová

Štěpánka
Kápičková
Datum: 2020.09.29
14:19:20 +02'00'